

Kyrkan Jesu Uppståndelse Och Liv

BEDRÄGERIER I DEN YTTERSTA TIDEN

RLJ-1408-SWE

JOHN S. TORELL

8 SEPTEMBER 2013

DEL 7: VÄGEN TILL PÅVEDÖMET

DEN FÖRSTA APOSTOLISKA KYRKAN

Medan apostlarna fortfarande levde utvecklade de ett kommunsystem, så när de ställdes inför någon situation konfererade de med varandra, bad till Gud och fattade sedan sitt beslut.

Det finns inget som helst stöd i Apostlagärningarna för att Petrus var apostlarnas ledare. När evangeliet predikats i Samarien och bud om det delgivits apostlarna i Jerusalem sände de Petrus och Johannes för att undersöka saken och att be till Gud om fler frälsta och saliga. **Apg. 8:14-25**

Petrus fick försvara sig för apostlarna i Jerusalem angående sina predikningar för hedningarna. **Apg. 11:1-18**

Kyrkan i Antiokia, som idag ligger i Libanon var självständig och hade sina egna ledare. De sökte inte erkännande från kyrkan i Jerusalem när de tog beslut om sina predikanter. **Apg. 13:1-4**

När Paulus och Barnabas kom tillbaka till Antiokia från sin första missionsresa och rapporterade till kyrkan blev det stor glädje. Men lärjungar från Jerusalem strödde smolk i bågaren när de påstod att de hedningar som blivit kristna måste omskäras för att bli frälsta. **Apg. 15:1**

Paulus och Barnabas diskuterade upprört med ledningen i Jerusalem och när frågan inte kunde avgöras i Antiokia sände ledarskapet en delegation till kyrkan i Jerusalem för att apostlarna skulle besluta. **vers 2**

Frågan avgjordes genom en rekommendation från aposteln Petrus och likaså från Jakob, Jesus egen halvbror. **Gal. 1:19; Apg. 15:6-22**

Aposteln Paulus menade att Jakob, Jesus halvbror, samt Petrus och Johannes var pelarna bland apostlarna. **Gal. 2:9**

Paulus var inte särskilt glad över detta hyckleri när Petrus senare kom på besök till Antiokia, **Gal. 2:11-21**

ANDRA GENERATIONENS LEDARE

Timoteus, Titus, Apollos, Cresens och Markus, den andra generationens ledare, hade blivit frälsta lärde upp av apostlar. De levde ännu när Uppenbarelseboken skrevs av Johannes, den siste av apostlarna. Det är intressant att när Jesus vände sig till de sju kyrkorna i Asien, nämnde han inte kyrkan i Rom, fast den hade existerat i ca 40 år. Jesus benämner ledarna i dessa sju kyrkor för "änglar," samma ord som hebreiskan och grekiskan kallar "budbärare" Det står klart av texten att döma att ledaren i kyrkan inte var en andlig, änglalik varelse, utan en pastor som Jesus höll ansvarig. **Upp. 1:20**

År 90 e.Kr. skrevs Uppenbarelseboken ned av Johannes, ungefär sextio år efter att Jesus stigit upp till Himlen. Där får vi veta av Jesus att det inte fanns ett överhuvud för kyrkorna.

TREDJE GENERATIONENS LEDARE

Vi ska nu behandla den tredje generationens ledare dvs. andra århundradet e.Kr. För att kunna utgrunda vad som hände under det århundradet, måste vi lita på skriven information emellan kyrkor samt sekulär historia.

Det finns nästan inga dokument som har överlevt perioden 70 -110 e. Kr., en period då den andra generationens ledare var aktiva, förutom det som Jesus meddelade till de sju kyrkorna i Asien år 90 e. Kr.

Mycket intressant är det även att notera, att ingen av den andra generationens ledare och deras efterföljare tog sig namnet "apostel", förutom i städerna där ledaren för en större kyrka kallade sig "biskop."

Kopior av brev från biskopar till andra biskopar har överlevt. Biskop Clemens, a presbyterian från Rom, skrev till kyrkan i Efesus omkring 93-97 e. Kr. och biskop Polykarpus i Efesus skrev ett brev till kyrkan i Filippi runt 110-117 e. Kr. i vilket de diskuterar teologi med varandra.

Vi kan också läsa brev från biskop Ignatius av Antiokia om ledare i kyrkor som han skrev med kraftfull insikt mellan 110-117 till biskoparna i Magnesia, Tralles, Filadelfia och Smyrna. Han sände också ett brev till kyrkan i Rom, men nämnde ej att kyrkan i Rom hade biskop eftersom den styrdes av en grupp presbyterianer.

I sina fyra brev nämner Ignatius varje biskop vid namn. Detta indikerar att det inte fanns någon central ledare för kyrkorna inom den tredje generationens kristna och fann ingen anledning till det, eftersom Jesus och apostlarna inte befallt det, utan fortsatte den tradition som börjat med apostlarna.

Ett brev från kyrkan i Smyrna skrevs till en rad kyrkor år 156 för att Polykarpus hade blivit avrättad. Det var i detta brev som ordet "katolsk" först användes som namn på den "universella kyrkan." Efter detta hänvisade biskoparna till alla kristna kyrkor som Katolska Kyrkan (KKK) eller den universella Kristuskyrkan. Detta ansågs vara i linje med det Nya Testamentet. **Ef. 1:20-23**

Ca 190 e.Kr. hade varje kyrka i romarriket en biskop. De ledde lokala kyrkor och dessa biskopar samarbetade gemensamt. Kristi kropp hade nu blivit organiserad för att skydda sig mot villolärare, men det fanns fortfarande ingen påve.

Då romarriket nu var ett mycket stort imperium, delades det i Öst och Väst-Rom, kyrkorna i väster såg Rom som sin guide, och kyrkorna i öster hade sina egna ledare eftersom de var fler och äldre än kyrkorna i väster.

Trots Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. överlevde kyrkan i denna stad, vilken ansågs vara kristendomens vagga, men när judarna revolterade igen i det andra århundradet beslöt sig Rom för att inte kalla Jerusalem stad en gång för alla. Detta inträffade år 135 e.Kr. Från denna tid var Jerusalem endast ett historiskt minnesmärke.

ROMKYRKAN UPPSTÅR

Romkyrkan låg i romarrikets huvudstad. NT visar att Paulus inte bara skrev ett kraftfullt brev till kyrkan i Rom, utan att han besökte den och stannade där tills han blev avrättad. Traditionen vidhåller att Petrus också fördes till Rom mot slutet av sitt liv, och att även han avrättades där. **Apg. 28:13-16**

Kyrkan i Rom startades inte av Paulus eller Petrus; det finns inte något skrivet om den första evangelisten som kom till Rom. Paulus skrev till en kyrka som redan var etablerad och Petrus kom dit efter att Paulus hade blivit halshuggen. Det är inget annat än en grov lögn att hävda att aposteln Petrus grundade kyrkan i Rom.

Ca 190 e.Kr. A.D. uppstod en kontrovers om vilken dag påsken skulle firas, och frågan tog sådan fart att en hel rad synoder hölls i Rom, Palestina och andra ställen. Majoriteten biskopar i synoderna röstade för att kyrkorna skulle acceptera det datum som användes av kyrkan i Rom. Men Polykrates, Efesus biskop, och en grupp andra biskopar från östra romarriket vägrade att sanktionera detta och år 198 e.Kr. exkommunicerade Viktor av Rom de kyrkor som inte ville rätta sig efter deras lag.

Gud gav inte kyrkan i Rom myndighet att exkommunicera (utesluta) andra kyrkor i den universella kyrkan. Detta var ett maktspel från djävulen själv, som därmed lät biskopen av Rom stiga upp till en högre position än andra biskopar.

Synoder hölls i Rom år 251 och Kartago 253 för att diskutera om kristna som av sagt sig sin tro under tortyr kunde förlåtas och återupptas. Man hade ingen högre biskop närvarande så genom en omröstning satte biskoparna standarden för den universella kyrkan.

ÖVERGÅNGEN TILL STATSKYRKA

Min personliga åsikt är att ingen av de biskopar som levde i början av det tredje århundradet att regeringen i Rom skulle ta över och förstatliga kyrkorna.

Historiska akter visar oss att denna idé kom från Konstantin när han kämpade för att bli nästa kejsare av Rom. Konstantin hade en politisk plattform precis som nutida politiska partier. Hans mål var att eliminera sina motståndare och även deras lagar, för att ge romarriket ett samlat rättsligt kodex och ge medborgarskap åt alla, utom slavar, och ta fram en statsreligion som alla skulle kunna tillhöra.

Konstantin var en hänsynslös, kalkylerande man som visste att han måste ta det sakta och lugnt om han ville uppnå sina mål. I februari 313 e.Kr. bjöd han in Licinius, en partner som hade tagit kontroll över Balkan från sommarpalatset i Milano. Vid denna konferens rådslög de om att döda alla män som försökte bli kejsare, men kom även upp med ett edikt att kristna skulle vara jämställda med andra romare och därför inte skulle förföljas.

År 312 e.Kr. besegrade Konstantin med sin armé Maxentius armé. Licinius och hans armé kämpade mot Maximinus Daia 313 e.Kr. och så var dessa inte längre aktuella för kejsarposten.

År 311 e.Kr. hade det inträffat en delning mellan kyrkorna i Nordafrika. En ny biskop i Kartago, Caecilianus, hade blivit tillsatt av en präst som hade begått en oförlätlig synd, när han under hot hade överlämnat alla kopior av GT och NT under kejsar Diokletianus förföljelse. En rad nordafrikanska biskopar vägrade att erkänna Caecilianus och valde istället Majorinus till ny biskop. Han tjänstgjorde bara tre år och hans efterträdare var Donatus den store. Biskopen i Rom höll dock Caecilianus för mer och därför blev de biskopar som stödde Donatus aldrig en del av den dåvarande kejsarliga kyrka som benämndes "donatisterna." De donatistiska kyrkorna växte snabbt i Nordafrika och blev aldrig en del av den katolska kyrkan i Rom. De fanns tillstådes när de islamska horderna invaderade Afrika ca 650 e.Kr.

De nordafrikanska kyrkor som tog Roms parti belönades av Konstantin år 313 e.Kr., då han gav stora pengar till de biskopar i Nordafrika som inte var donatister. Konstantin räknade dessa kyrkor som en del av den katolska kyrkan.

Konstantin var inte glad över krigets utgång eftersom han ville ha en enhetlig kyrka. År 314 e.Kr. kallade han in en synod som skulle hållas i Arles, i södra delen av provinsen Gaul som idag ligger i Frankrike. Ännu en gång skulle regeringen betala biskoparnas och deras följens resor. Konstantin påpekade att från och med nu skulle regeringen diktera synoder, men han skulle fortsatt låta lokala biskopar att avgöra tvister inom kyrkorna. Konstantin underströk att han ville skapa enhet och att varje biskop måste rätta sig efter kyrkan i Roms olika påbud. Donatisterna blev fördömda som heretiker vid denna synod; de sökte nåd hos Konstantin men denne desavouerade dem 316 e.Kr. och beordrade att deras kyrkor skulle stängas och deras biskopar bannlysas. Fem år senare gav han order om att de skulle sluta förföljas, och kyrkan började växa snabbt.

År 319 e.Kr. blev ett fönstrets årtal för de kristna kyrkorna, när Konstantin utfärdade ett dekret att söndagen var vilodag då inget arbete fick utföras, förutom av folk från landsbygden.

Sedan utfärdade han ett annat dekret, att alla hedniska offer skulle upphöra. Vissa kyrkor fick stora pengagåvor som användes för att bygga kyrkor i Rom, Jerusalem, Betlehem och i många andra städer.

Under dessa blodiga slag inom romarriket, stödde många biskopar Konstantin och han belönade dem senare rikligt. Tusentals människor från den västra delen av romarriket som Konstantin tagit kontrollen över, gick med i kyrkan och år 319 e.Kr behövde prästerna inte längre betala skatt. Konstantin utfärdade ett dekret år 321 e.Kr. om att kristna kyrkor kunde ta över egendom och pengar från döda, vilka i sitt testamente hade donerat tillgångar och egendom till kyrkorna. Denna nya lag gav i själva verket kyrkorna bolagsstatus.

Konstantin kunde slutligen eliminera Licinius, den siste antagonisten med ambitioner att bli kejsare år 323 e.Kr.

Konstantin bytte också huvudstad i imperiet från Rom till Bysans, som han döpte om till "det nya Rom." Staden döptes senare om till Konstantinopel och idag heter den Istanbul och är en av de största städerna i Turkiet.

Runt 320 (e.Kr.) utbröt en annan tvistefråga inom kyrkorna. En presbytare som hette Arius, som var lärare i staden Alexandria i Egypten framträdde med en ny lärosats som hävdade att Jesus inte var Gud; han var bara en skapad person som var lägre än "gud." Denna villolära spreds som en löpeld i kyrkorna och Konstantin förstod att han inte kunde hoppas på att biskoparna kunde enas. Därför kallade han in ett rådslag med biskopar från alla hörn i romarriket att hållas i Nicea i maj 325. Detta kallades även det första av Kyrkans Allmänna Råd. Än en gång betalades omkostnader av staten. Totalt 300 biskopar var närvarande, men bara sex kom från romarrikets västra del.

Konstantin närvarade vid mötet, men eftersom han inte var döpt, var han tekniskt sett inte en av kyrkans medlemmar. Men då han var kejsare var han välkommen att delta i diskussionen. Arius syn på Kristus förkastades ljudligt och en trossats som var en officiell lärosats slogs fast med Konstantins tycke.

För första gången i den kristna kyrkans historia, drogs en officiell trossats upp och blev stadfäst och signerad av alla biskopar, utom två. När rådsmötet var slut använde Konstantin sin makt som kejsare och den katolska kyrkans överhuvud till att bannlysa Arius samt de två som vägrat underteckna beslutet.

Den nya huvudstaden hade byggts färdig år 330. Konstantin hade sitt säte i hjärtat av kristendomen och hade därmed övergivit Rom som maktcentrum för imperiet.

Endast de biskopar som givit sitt stöd åt Konstantin blev beströdda med pengar och denna grupp med sina kyrkor kallades officiellt den "Katolska Kyrkan."

ROMKYRKAN VÄXER TILL

När Konstantin dog år 337, delade hans söner romarriket och enheten försvann. Hans son, Konstantin II, dog år 340 och hans välde delades mellan Konstans och Konstantius. Konstans beslutade att förfölja donatisterna och åsamkade dessa kristna stora skador.

De två bröderna var inte glada att bråken mellan de olika biskoparna fortsatte och ville hålla ett nytt rådsmöte i Sardica (det nuvarande Sofia, huvudstaden i Bulgarien) hösten år 343. När biskoparna från öst såg att de inte var så många som västromarnas biskopar som även hade med sig de två heretikerna; drog de sig tillbaka och vägrade delta i konciliet.

De två kejsarbröderna fortsatte dock konciliet och en rad viktiga beslut togs fram. En ny regel var att om en biskop blev exkommunicerad kunde han vädja till biskopen i Rom, på denna tid Julius. Biskopen i Rom hade rättslig makt att kalla till en omprövning inför andra domare och ingen kunde utnämnas till biskop förrän en slutlig dom avkunnats. **Detta betydde en stor höjning av makten för biskopen i Rom och gav en sittande biskop makt över alla andra biskopar.**

En rival till kejsaren dök upp i väster och Konstans mördades år 350. En våldsam strid bröt ut och varade i tre år tills Konstantius eliminerade antagonisten år 353.

Konstantius avslutade en gång för alla allt bråk mellan biskoparna och använde sin makt som kejsare för att utnämna de biskopar han ville ha. Synoderna hölls i Arles år 353 samt i Milano år 355.

De biskopar som stod kejsaren emot blev av med sina privilegier samt bannlysta.

Den största frågan som striden gällde var om Kristus var en gudom när arianerna i öster hård drog sin doktrin att Jesus var en skapad varelse och stod lägre än Gud. Den andra frågan var vilka som ägde makten i kyrkan. Sedan Konstantins dagar hade det blivit många synoder och biskoparna styrde genom konsensus men det fanns ingen överstebiskop.

FESTEN ÄR ÖVER

Konstantius dog år 361 när han reste en armé för att slåss mot sin kusin Julianus, som nyss hade blivit utnämnd till kejsare av den romerska garnisonen i Paris. Han stärkte genast sin makt över det romerska imperiet och som hedning började han återinföra hedendomen i romarriket och förstöra all kristen tro. Han avlägsnade kristendomen från de statliga instanserna gav order om att de bannlysta biskoparna skulle tas tillbaka. Julianus mål var att organisera uppror i den kristna samfundligheten men han dödades år 361 i en strid mot Persien. Den sista förföljelsen från den romerska regeringen var över.

VÄGEN TILL ETT SLUTLIGT PÅVEDÖME

Jovianus var den nästa kejsaren; han regerade från 361-364 e.Kr. Han var kristen till namnet eftersom kristendomen hade blivit statsreligion. Jovianus lämnade kyrkorna ganska fria i det han lät biskoparna styra kyrkorna ungefär som de ville.

Valentinianus regerade mellan 364-375 e.Kr. Även han lät kyrkorna sköta sina egna affärer. Han belöt att romarriket var för vidsträckt för honom att styra, så han bestämde sig för att dela imperiet i en västlig och en östlig del, han gav sin son den östra delen vilket han gjorde från 364-378 e.Kr. Valens hamnade under de arianska biskoparna i Konstantinopel och använde sin makt till att stärka de biskopar som såg Jesus som en person lägre än Gud.

Teodosius den förste regerade från 394-395; stränga lagar stiftades särskilt mot hedniska avgudar. Han gjorde även ett dekret som sade att det var ett brott om någon avsäger sig den kristna tron enligt biskoparnas syn.

År 402 blev Innocentius förste biskop av Rom. Han försäkrade sig om sin position som biskop och sade att kyrkan i Rom inte bara beskrev de apostoliska traditionerna och sedvänjorna och fundamenten i alla kyrkor i väst, utan beskrev också de beslut som tagits vid konciliet i Sardica angående den makt en romersk biskop hade och att man vid konciliet i Nicaea gett Roms biskop jurisdiktion över alla andra kristna kyrkor.

Därmed upphöjde han sig själv över andra biskopar som den överste biskopen av dem alla. Istället för att kalla sig biskop tog han titeln "fader" som är "påve på latin."

Vid denna tid hade de flesta biskopar börjat kalla sig påvar, men från 500-talet användes titeln "påve" bara av biskopen av Rom. På 1000-talet förklarade påven Gregory VII att titeln påve endast fick användas av den upphöjde biskopen av Rom.

SKÖKAN i Uppenbarelseboken hade kommit till. Upp. 17:1-6

Det är viktigt att du blir frälst av nåd och att du överlåter det till Jesus att fullborda ditt lopp!

Har du ett öra att höra med . . . ?